

14

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

14. Gud gjør det mulig for Ellen å reise.

Henvisninger: His Messenger s. 35-47, Life Sketches s. 70, 72.

Tekst for dagen: 2. Kor. 12, 9.

1. scene: Gjør det kjent for andre.

(Vis 24 alene i rommet.)

Siste uke hørte vi om at Gud ga Ellen et syn som viste Guds folk på reise, på vei til den himmelske staden, og hvordan de ble ledet av Jesus og et klart lys. Engelen ba Ellen fortelle det til dem hun kjente. De ble glade for å få vite at Gud elsket dem så høyt at han hadde sendt dette spesielle synet som viste at de som var trofaste, en dag skulle få se Jesus og bli tatt med til himmelen.

Omtrent en uke etter det første synet, viste Guds engel seg for Ellen for annen gang. Engelen sa til Ellen at hun måtte reise rundt og fortelle mange andre mennesker hva hun hadde sett i synet. I dette andre synet fikk hun se noen av de vanskelighetene hun ville møte når hun forsøkte å fortelle menneskene om synene. Engelen fortalte henne at en del mennesker ikke ville tro henne og ville til og med prøve å holde henne fra å forkynne budskapene som Gud hadde gitt henne, men engelen sa: "Guds nåde er nok for deg, og han vil hjelpe deg."

Da synet var slutt, var Ellen svært lei seg og bekymret. Hvordan kunne hun, som bare var en ung pike på sytten år, måtte reise fra sted til sted og fortelle om det Gud hadde vist henne? Hun var så liten og svak og redd - hvordan kunne hun snakke med mennesker hun ikke kjente?

I mange dager og til sent på natten ba Ellen om at denne oppgaven måtte bli tatt fra henne og gitt til en annen, til en som var sterkere enn henne og med mer utdanning. Men Gud tok ikke plikten fra Ellen. I stedet hørte hun hele tiden engelens ord om og om igjen: "Gjør kjent for andre det jeg har vist deg." Det ringte i ørene hennes hele tiden: "Gjør kjent for andre det jeg har vist deg."

Scene 1 B: Gud vil finne en utvei.

☉ Ta bort 8, og sett opp 5 og 42

"Far," sa Ellen en dag, "hvis bare du kunne reise sammen med meg, da ville jeg ikke være så redd for å reise, men jeg kan ikke reise alene. Men du har resten av familien og din hatteforretning å ta deg av. Hva skal jeg gjøre?"

"Vær ikke bekymret, Ellen," svarte han vennlig, "Hvis Gud har kalt deg til å arbeide for ham andre steder, så kommer han nok til å finne en utvei for deg."

Men jo mer Ellen tenkte på det store ansvaret, jo mer motløs ble hun. En dag ønsket hun til og med at hun kunne dø så hun slapp å reise. Den gode freden og den følelsen av lykke hun hadde hatt da hun fikk synet med den rette stien hvor Jesus ledet dem og det klare lyset og den himmelske byen, disse følelsene forsvant nå. Hun ville ikke engang gå til bønnemøtene som ble holdt i hennes eget hjem.

14, 2.

2. scene - En ildkule fra himmelen.

Det var en gammel forkrøplet mann som kom til bønnemøtene. Alle kalte ham for Fader Pearson. Han ville ikke tro at Ellen virkelig hadde fått et syn fra Gud, og dette gjorde Ellen enda mer bedrøvet.

En kveld var Ellen så motløs at hun bestemte seg for å gå til bønnemøtet som ble holdt i hennes hjem.

Hennes far fortalte de trofaste vennene om den store kampen Ellen kjempet. Mens de holdt spesiell bønn for Ellen, ba hun også i sitt hjerte at Gud ville tilgi henne at hun ikke hadde villet bringe budskapet til andre.

Plutselig syntes hun at hun så et klart lys som så ut som en ildkule, slå henne rett over hjertet, og hun falt om på gulvet. (La ildkulen, 194 slå Ellen, 8, ta så frem 10) Hun syntes det var engler omkring henne. Og igjen sa engelen: "Gjør kjent for andre det du har sett."

Fader Pearson hadde sett alt dette hende, for han var forkrøplet og kunne ikke knele ned i bønn. Da alle hadde satt seg igjen, sa fader Pearson: "Jeg har sett noe jeg aldri hadde trodd jeg skulle få se. En ildkule kom ned fra himmelen og traff søster Ellen rett over hjertet. Jeg så det! Jeg kan aldri glemme det! Det har forandret hele mitt liv. Søster Ellen, ha mot i Herren. Etter denne kvelden kommer jeg aldri til å tvile igjen. Vi vil hjelpe deg fra nå av, og ikke gjøre deg motløs."

Nå var Ellen villig til å forkynne budskapene fra Gud. Men hun var redd for at hun skulle bli stolt og overmodig fordi hun var blitt utvalgt av Gud til å være hans budbærer. Hun bønnfalt engelen om at hun måtte bli bevart fra å bli stolt og overmodig.

Det er interessant å legge merke til at Ellens frykt for å bli stolt og overmodig var nesten den samme erfaring som Paulus hadde da han begynte å få syn og åpenbaringer fra Gud. La oss slå opp til 2. Kor. 12, 7-9 og lese om Paulus' erfaring. "Og forat jeg ikke skal opphøye meg av de høye åpenbaringer, er det gitt meg en torn i kjødet, ... så jeg ikke skal opphøye meg. Om denne ba jeg Herren tre ganger at han måtte vike fra meg, og han sa til meg: Min nåde er deg nok, for min kraft fullendes i skropelighet."

"Dine bønner er blitt hørt og skal bli besvart," sa engelen til Ellen. "Forkynn budskapet trofast, vær trofast til enden, og du skal spise frukten av livets tre og drikke livets vann."

For et godt løfte det var! Ellen helliget seg helt og fullt til Herren og var rede til å gjøre hans vilje, hva det enn måtte være.

3. scene: Gud finner en utvei.

En natt fikk Ellen se i et syn at hun måtte reise til en by i New Hampshire som het Portsmouth, og fortelle folk der det Gud hadde vist henne. Selvom hun ikke hadde penger til å kjøpe togbilletten for, nølte hun ikke med å gjøre seg klar til å reise. Gud som hadde sendt henne budskapet om å reise, ville finne en utvei. Hun og søsteren hennes klodde seg og var klare til å reise.

Ellen hørte det første klementet av togklokken. Hun tok på seg hatten og gikk bort til vinduet. (sett hesten i vinduet.) Da hun så ut, så hun en hest. Denne hesten hadde løpt fort, for den var dekket med svette. Da ropte en mann: "Er det noen her som trenger penger? Jeg fikk følelsen av at det var noen her som trengte penger. Er det riktig?"

Ellen forklarte raskt at de skulle reise til Portsmouth, men at de ikke hadde penger til å kjøpe billetter. Straks ga mannen dem nok penger til å kjøpe billetter til Portsmouth og

14,3.

tilbake igjen.

"Skynd dere opp i vognen min, så skal jeg kjøre dere til stasjonen. Jeg har kjørt femten kilometer for å gi dere disse pengene," forklarte han. "Jeg kunne ikke holde igjen hesten min. Den ville løpe fortere og fortere."

De kom til stasjonen akkurat tidsnok til å nå toget og finne seg plasser før toget gikk.

Denne hendelsen gjorde Ellen svært glad. Den beviste for henne at hvis hun bare ville gjøre Guds vilje, så ville han finne en utvei for henne.

4.scene: En tvilende Thomas.

Men akkurat som engelen hadde sagt, så gjorde Ellen av og til den erfaring at folk ikke ville tro at hennes syn var fra Gud. Dette var tilfelle med kaptein Joseph Bates.

Ellen syntes kaptein Bates var en virkelig kristen herre. Han var høflig og vennlig. Første gangen han hørte Ellen tale, var han interessert i hennes erfaring fordi hun var så ung. Men da Ellen sluttet å tale, stod kaptein Bates opp (Ta bort 47, sett opp 45) og sa: "Jeg er en tvilende Thomas. Jeg tror ikke på syn."

Uttrykket "en tvilende Thomas" har vi fått fra Bibelen. Thomas var en av Jesu tolv disipler. Han trodde ikke at Jesus hadde stått opp fra graven da de andre disiplene fortalte ham det. Han tvilte på det de sa, og sa at han ikke ville tro hvis han ikke fikk se naglemerkene i Jesu hender og legge hånden sin i hullet i Jesu side der soldatene hadde stukket Jesus for å være sikre på at han var død. Thomas ønsket å tro den gode nyheten at Jesus var stått opp, og kaptein Bates ønsket også å tro at Ellen hadde hatt et syn fra Gud, for han sa: "Hvis jeg kunne tro at det vitnesbyrd vår syster har fortalt i kveld virkelig var Guds stemme til oss, så ville jeg være den lykkeligste mann på jorden. Mitt hjerte er dypt beveget. Jeg tror at taleren (Ellen Harmon) er oppriktig, men jeg kan ikke forstå at hun kan ha blitt vist de vidunderlige scenene hun har fortalt oss om."